

Злата. Твърдѣ добъръ, ами не е като за насъ.

Х. Коста. [*намусено*] Ма че какъвъ сѣкашь? отъ небото съсъ джюмбюлъ ли да е слѣзалъ?

Злата. [*смѣло*] Сега свѣта на друго са тегли; простотата пари не струва веке, нѣ.

Х. Коста. [*презрѣно*] Ами?

Злата. [*гърдо*] Ученіе, трѣба, ученіе — *цир-вир-закція*.

Х. Коста. *Цир-вир-закція*. . . ей, сѣтнѣ?

Б. Стойна. А че, хаджійке, то момчето не си й безъ книга: перото му работи. . . Езеръ, търговщината, тя безъ ученіе бива ли?

Злата. То таквозъ. . . сѣки знай. Ученъ челоукъ са казва, дѣто знай да са носи тѣй хе! . . . ученско — скършено, е-в-генисъ.

Б. Стойна. Кесіята гледай, хаджійке, кесіята! тя да е пълна: то. . . скършеното, истънченото. . . то къща не гледа, нѣ.

Злата [*смѣло*] Вранцузки знай ли? — нѣ. Нека отиде да си научи па. . . тогазъ. . .

Х. Коста. Ти мене гледай, бабо; тя не знай како бърбори.

Злата. Тѣй зеръ, бърбори.

Х. Коста. Да му кажешъ ти нему да са срѣщне съсъ мене.

Б. Стойна. Да му кажъ, хаджи.

Злата. [*гнѣвно*] Како думашъ, хаджи?

Х. Коста. [*като я изглежда криво*] Тукъ азъ буюрдисвамъ, *анаджиму*.

Б. Стойна. Ам'че то, бащата. . . езеръ. . . какото каже, то бива: ній, женитѣ, ума ни й се слабъ. Защо рекли: на жена-та косата дълга, ами ума й късъ.

Злата. Менѣ момата ми не е за жененіе. Толкозъ. . .

Х. Коста. [*на бабата*] Ти да му обадишь щото ти казвамъ азъ.

Б. Стойна. [*като става*] Тѣй като е, да му носѣмъ азъ нему много здравіе, и да са срѣщнете.

Х. Коста. Да, да дойде у дома.

Б. Стойна. Твърдѣ добъръ, хаджи. Оставайте си съ здравіе [*отива*].

Х. Коста. Съсъ здравіе, бабо.

Злата. [*слѣдъ бабата*] Да си търси на друго мѣсто *къметя*.

Х. Коста. [*гнѣвно като става*] Мълчъ, че ти разбивамъ устата. Гиди патка. . . Гледа да отдѣли момичето отъ *къметя*.